

ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

Αὐγή! Ἐσφνίζω τὸν αἰετὸ
δραπέτης τοῦ ἄδου ἔωρκισμένος,
καὶ κύπελλο χρυσὸ κρατῶ
ἔς τὸ μέτωπον τοῦ Ὀλύμπου στυλωμένος.

Καὶ κεραστὴς μου χαρωπὸς
μὲ τὸ αἷμά του ὁ Ἥλιος πλημμυρίζει
τῶρατον κύπελλό μου. Ἀχ! πῶς
τὸ φλογερὸν κρασί του λαμπυρίζει...

Μὰ μόλις ἀδραῖα μὲ ὀρμή
τὴν πυρκαϊά, γιὰ νὰ μεθύσω,
πρόβαλε ἡ Νύχτα, καὶ ὦ, καῦμοι!
μὲ ἔναυκύησε ἔστων ἄδην πίσω...

ΩΡΑ

— «Τί ὥρα εἶνε;» Ἴτροπαλὴ
ῥωτᾷ ἡ παρθένα τὰ λουλούδια.
— «Εἶναι ἡ ὥρα ἡ ποθητή,
ποῦ θὰ σου εἰποῦν γάμου τραγούδια».

— «Τί ὥρα εἶναι;» Τὸν γιὰλδ
ῥωτᾷ ὁ ναύτης καὶ στενάζει.
— «Εἶναι ἡ ὥρα, γιὰ νὰ πᾶς
ἔς τὴ μάνα σου, ποῦ μαραιιάζει»

— «Τί ὥρα εἶναι;» Ῥώτης
καὶ ὁ κολασμένος τὴν καρδιά του
καὶ αὐτὴ βογκῶντας ἔλαλησεν:
— «Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ θανάτου...»

Η ΦΛΟΓΑ

Μιά φλόγα ὀλονυχτὴς μὲς ἑστὰ βουνά
πελώρια λάμπει
καὶ ἀκοῦν τὸ τρίμιό της σιωπηλά
δάση καὶ κάμποι.

Καὶ μιά πεταλουδίτσα γαλανή
ἑστάνθια κρυμμένη
βλέπει τὴ φλόγα τὴν κυματιστή
ἑστὰ μαγεμένη.

Καὶ λέει: — «Γιὰ ποῖον φαντάζει, φλογερὴ
Νεράιδα, ἡ ὠμορφιά σου;»
Καὶ τὰ βουνὰ τῆς ἀπαντοῦν: — «Φτωχὴ
ψυχὴ, γιὰ τὰ φτερά σου...»

ΔΥΣΙΣ

Ἀπὸ κολῶνα φλογερὴ
λευκόχρυσα συντρίμια πέρα
πέφτουν ἔς τὴν δύσι τὴν θαμπή
σκορπώντας κοραλλένιες σπίθες ἔς τὸν αἰθέρα.

Καὶ οἱ καταχνιές τῶν ἐρημιῶν
καὶ ἔς ἄλογα οἱ Βορειᾶδες φτεροφόρα
καὶ τὰ θεριὰ τάνήμερα τῶν θαλασσῶν
κομίζουν ἔστων ξανθὸ νεκρὸν τὰ ἔωτικά τους δῶρα.

Καὶ ὄρμουν ἐκεῖ, ποῦ σιωπηλὸς
ὁ φλογισμένος καταρράχτης κλαίει,
ὅπου ἕνας Ὀλυμπος ψυχομαχάει τρανὸς
καὶ τῆς Ζωῆς ἡ Κιβωτὸς ἔς τὰ σκότῃ πλέει.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΑΛΛΙΑ

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Γάλλος ζωγράφος Αἰμ. Sautai. Μαθητὴς τῆς Καλλιτεχνικῆς Σχολῆς, διέμεινε ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1865 μέχρι τοῦ 1870, καὶ ἐγένετο γνωστὸς διὰ τῆς ἀπεικονίσεως εἰκόνων μοναστικοῦ βίου, ἐσωτερικοῦ μοναστηρίων καὶ ἐκκλησιῶν. Ἦτο ἐξοχος εἰς τὸ χρῶμα καὶ εἰς τὰς φωτοσκιάσεις. Ἐξοχα ἔργα αὐτοῦ εἶναι ἡ «Ἀγρυπνία» καὶ τὸ «Ἐσωτερικὸν Μοναστηρίου» σωζόμενα ἐν τῷ Λουξεμβούργῳ. Ἔλαβε χρυσοῦν μετάλλιον ἐν ταῖς ἐκθέσεσιν τοῦ 1889 καὶ 1900.

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Γάλλος ζωγράφος Ἀλέξανδρος Legrand. Μαθητὴς τοῦ Λέοντος Cogniet ἡσχολήθη εἰς τὴν προσωπογραφίαν καὶ εἰς τὴν ἀπεικόνισιν θρησκευτικῶν θεμάτων. Κυριώτερα ἔργα του εἶνε Ὁ «Ἰησοῦς ἐν τῷ κήπῳ τῶν Ἑλαιῶν», ὁ «Εὐαγγελισμὸς» κτλ.

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ ἀρχιτέκτων J. Rouyer, μαθητὴς τοῦ Baltard. Ἔργα του εἶνε τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Château—Thierry, τὸ δημαρχικὸν κατὰστημα τοῦ δεκάτου διαμερίσματος τῶν Παρισίων κ. λ. π. Συνέγραψε καὶ διτόμον ἔργον περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐν Γαλίᾳ.

Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Toulouse-Lautrec ἐν ἡλικίᾳ 37 ἐτῶν Ἀνήκων εἰς οἰκογένειαν κομῆτων τῆς Τουλούζης ἐσπούδασεν ἐνωρὶς τὰ Καλλιτεχνικὰ μαθήματα. Ἀπὸ τοῦ 1889 ἤρχισε ἐκθέτων εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν ἐλευθέρων Καλλιτεχνῶν καὶ τῶν Συμβολιστῶν, κατόπιν δὲ εἰς ἰδιαιτέρας Ἐκθέσεις τῶν ἔργων του, αἱ διοργανίζεσθαι ὁ ἴδιος ἀπὸ τοῦ 1893-1898. Ὁ Toulouse-Lautrec εἰργάσθη εἰς λιθογραφίας πολλοῦ λόγου ἀξίας.

ΙΤΑΛΙΑ

Ἐν Φλωρεντίᾳ διοργανώθη Ἐκθεσις ἐπιστολικῶν δελταρίων καὶ ῥιπιδίων εἰκονογραφημένων. Ἐξ ὧν τῶν μερῶν τοῦ κόσμου ἀπεστάλησαν καλλιτεχνικώτατα ἐπιστολικά δελτάρια.

Εἰς τὴν Revue Franco-Italienne ἐδημοσιεύθη μελέτη περὶ τοῦ Μορέλλη ὑπὸ τοῦ Alb. Ferrer.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Ἐν Στάρα Ζαγόρα τῆς Βουλγαρίας γεωργὸς τις Βούλγαρος ἀνεῦρεν ἀγαλμάτιον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐξαιρέτου τέχνης, τὸ ὁποῖον ἐξήτησε ν' ἀγοράσῃ ἀντὶ 5 χιλιάδων λεβίων τὸ Μουσεῖον Σόφιας.

ΕΛΛΑΣ

Σύντομοι ειδήσεις
 'Εν τῇ «Ἀμαλθείᾳ» τῆς Σμύρνης: ἔδω-
 μοσιεύθη εὐμενῆς κρίσις: ὑπὸ τοῦ κ. Βον-
 τζαλίδου περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγκυκλοπαιδικ-
 οῦ ζωγράφου κ. Β. Βερνάρδου.

—'Υπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀττικὴ μέλισσα» συνε-
 στήθη ἐν Ἀθήναις σύλλογος κυριῶν, ὅστις σκοπὸν
 ἔθετο τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γυναικείας βιοτεχνίας. Ὁ
 σύλλογος θὰ ἰδρύσῃ πρατήριον ὅπως ἐκτίθενται τὰ
 ἀποστελλόμενα ἔργα, ἅτινα δεόν νὰ φέρωσι ἐθνικὸν
 καὶ καλλιτεχνικὸν τύπον. Ἀπομιμήσεις δὲν θὰ γίνων-
 ται δεκταί. Πρόεδρος ἐξελέγη ἡ κ. Λίνα Μαυρομι-
 χάλη. Ἡ διεύθυνσις, ὁδὸς Φιλελλήνων.

— Ὁ ἐν Κερκύρα ζωγράφος κ. Γ. Σαμαρτζῆς
 ἐπιλοτέχνησεν ὥραιαν προσωπογραφίαν τοῦ τέως πρω-
 θυπουργοῦ κ. Θεοτόκη, ἐδωρήσατο δὲ ταύτην εἰς τὸ
 Δημοτικὸν συμβούλιον Κερκυραίων, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξε-
 δωκε εὐχαριστήριον ψήφισμα, ἀποφασίσαν ἵνα ἡ εἰ-
 κὼν ἀναρτηθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων.

— Ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ Ἐκθέσει τοῦ Παρισιᾶς
 ἡγοράσθησαν τὰ ἑξῆς ἔργα: Θ. Πάλλη «Μήδεια» ὑπὸ
 τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ «Εἰς τὸν τάφον τῆς Παρ-
 θένου» ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Μαρινου.—Γ. Ἰακωβίδου. «Ὁ
 πίθος τῶν Δαναίδων» ὑπὸ τοῦ κ. Π. Καλλιγᾶ καὶ αἱ
 «Δενδρομολόχοι» ὑπὸ τοῦ Σ. Τ.—Ν. Λύτρα: «Τὸ
 παζάρι» ὑπὸ τῆς κ. Β. Χ. «Ὁ Κελδερὶμ-Τσελεπῆς»
 ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Καλλιγᾶ καὶ «Τὸ πεσκέσι» ὑπὸ ἀνω-
 νύμου.—G. Guignard: «Δύων ἥλιος» ὑπὸ τοῦ κ. Π.
 Καλλιγᾶ.—Θαλείας Φλωρᾶ: Ἡ «Βραδυὰ» ὑπὸ τοῦ
 κ. Α. Χαριλάου.—Π. Μαθιοπούλου: «Αἱ δύο λαμπά-
 δες» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Καλλιγᾶ. «Φθινοπωρινόν» ὑπὸ τοῦ
 κ. Ι. Χατζοπούλου καὶ «Κεφαλὴ» (σπουδὴ) ὑπὸ Ν.
 Π.—Δδος: Σ. Λεσκαρίδου: «Τὸ ρυάκιον» ὑπὸ τοῦ Κ.
 Μανου. «Οἱ πλάτανοι τῆς Αἰδιψοῦ» ὑπὸ τοῦ κ. Ι.
 Χατζοπούλου. Τὰ «Ἀγκάθια» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Καλ-
 λιγᾶ καὶ τὰ «Ροδα» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Τραπάντζαλη.—
 Δος: Κλ. Ἀσπριώτου. Ἡ «Μαργαρίτα» ὑπὸ τῆς κο-
 μήσεως Ριανκούρ.—Ν. Ὁθωνάου: Τ. «Πρωτοβρό-
 χια» ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Πασπάτη. Ὁ «κόπανος» ὑπὸ
 τοῦ κ. Κ. Μελά καὶ «Τὰ Πεύκα» ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάν.
 Χατζοπούλου.—Δ. Γερανιώτου: «Κεφαλὴ» (σπουδὴ)
 ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μ.—Α. Γιαλλινᾶ: «Οἰκίαι ἀλιέων ἐν
 Βενετίᾳ» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Τραπάντζαλη.—Β. Λάντσα:
 «Ὁ Παρθενών» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Τραπάντζαλη.—Κ.
 Βολωνάκη: «Θαλασσογραφία» καὶ «Πειραϊκὴ ἀκτὴ»
 ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλ. Βάσσου.

— Ἡ Ἀκαδημία τῆς Δανίας, διαθέτουσα σημαν-
 τικὸν κληροδότημα ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκα-
 φὰς ἐν Ἑλλάδι. Ὁ κ. Καββαδία: ὑπέδειξεν ὅτι αὐ-
 τὰ δεόν νὰ γίνωσι ἐν Ἡλίδι, ἐνθα ἐλπίζεται νὰ
 ἀνακαλυφθῶσι σπουδαίόταται ἀρχαιοῦτες.

ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ ΜΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ "ΕΝΤΥΠΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ,"

Φίλε Κύριε,

Διὰ τὰ νέα διηγήματα, ἅπερ συνεχίζουσι μετὰ
 καταφάνους προόδου τὴν πρώτην ὑμῶν συλλογὴν, συγ-
 χαίρω ἐκ καρδίας. Διαλαμβάνουσιν καὶ εἰς ταῦτα τὰ
 διακρίναντα ὑμᾶς προσόντα τῆς πρωτοτυπίας, τῆς ἐν-
 διαφερούσης διαπλάσεως τοῦ μύθου καὶ τῆς καλλιλογι-
 κῆς μορφῆς. Ἰδίως μὲ κατέβλεψαν τὰ «Νομικὰ πέ-
 διλα».

Ὅλος ὑμέτερος

Βερολίνον, 28 Δεβρίου

Κλέων Ραγκαβῆς

Εἶμαι ἴσως ὁ ἰδιοτροπώτερος τῶν Ἑλλήνων συνα-
 δέλφων τοῦ κ. Καλογεροπούλου, ὡς πρὸς τὰ θέματα
 τῶν διηγημάτων. Δὲν μοῦ ἄρῃσιν τ' ἀσφυκτικὰ θέ-
 ματα τοῦ σαλονιοῦ, ἐνθα ὁ ἔρως εἶναι ὁ κυριεῦων πλα-
 νήτης, δὲν μοῦ ἄρῃσι ὁ μεμολυσμένος ὀρίζων τῶν μι-
 κροβιοβριθῶν αἰθουσῶν τῶν Ἑλληνικῶν Παρισίων καὶ
 ἐν γένει πᾶν θέμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει πρασινάδα, τὸ
 ὁποῖον δὲν ἔχει δάσος, βουνόν, κάμπον, οὐρανόν, γι-
 δοπρόβατα, ἡλιοβασιλεμα, ἀστροφωγιά, αὐτὰ τὰ
 ὁποῖα ἐγὼ θεωρῶ ἀναπόσπαστα ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν
 τοῦλάχιστον διήγημα.

Ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων κατειχόμεν ὅταν ἤρχισα
 ν' ἀναγινώσκω τὰ νεώτερα προϊόντα τῆς ἀριστοτεχνι-
 κῆς γραφίδος τοῦ συναδέλφου κ.Δ. Ι. Καλογεροπούλου,
 μεθ' ἧς γνωρίζομαι ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον.

Με τὸν κ. Καλογερόπουλον δὲν διαφέρωμεν εἰς τὰ
 θέματα μόνον ὡς διηγηματογράφοι, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς
 τὴν γλῶσσαν. Εἴμεθα κυριολεκτικῶς ἀντίποδες ἐν τῇ
 φιλολογικῇ σταδιοδρομίᾳ, διότι τὰ θέματά μ.ς καὶ ἡ πε-
 ριβάλλουσα αὐτὰ γλῶσσά μας εἰσελὼς διόλου ἀντίθετα.

Ὁ κ. Καλογερόπουλος εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν λογίων,
 οἵτινες δὲν ἐννοοῦν νὰ μεταχειρισθῶν τὴν δημοτικὴν
 γλῶσσαν, ἀν καὶ πολλάκις καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς
 περιγραφὰς ἀναγκάζεται, χωρὶς καμμίαν ἀνάγκην, νὰ
 μεταχειρίζεται λέξεις εἰς τύπους δημοτικούς: ἀλλὰ
 δι' ἐνα ἀναγνώστην καὶ πρὸ παντός διὰ κριτικὸν τοι-
 οῦτον, ὅστις δὲν ἀναγινώσκει, ὡς ὁ ἀπλοῦς ἀναγνώ-
 στης, διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν τῆς ἀνίας του, ἀλλὰ
 διὰ νὰ ὠφελῇ καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου, διὰ νὰ
 εἰσέλθῃ εἰς τὴν πνευματικὴν τοῦ συγγραφέως χῶρον,
 καὶ νὰ περιηγηθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἀποκομίσῃ
 φιλολογικὸν ἐκείθεν ἀμύττον, τὸ ζήτημα τῆς γλῶσσης
 κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον εἶναι ζήτημα δευτερεύον. Δυ-
 νατὸν ἐν φιλολογικῶν ἔργων νὰ εἶναι γραμμικὸν καὶ
 εἰς τὴν γυφτικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ εἶναι ὥρατον φιλο-
 λογικῶς: πολὺ δὲ περισσότερον εἰς τὴν καθαρεύουσαν,
 ἥτις δυνατὸν νὰ μὴ ὁμιλεῖται, ὅπως γράφεται, καὶ δυ-
 νατὸν νὰ μὴ γείνη ποτὲ πανελληνιον ὄργανον, καὶ νὰ
 ἐξοστρακισθῇ μίαν ἡμέραν καὶ ἐκ τοῦ γραπτοῦ ἑλληνικοῦ
 λόγου, θὰ παραμείνῃ ὅμως αἰωνίως ὡς ὑπόδειγμα ἑξοχ-
 λου γλωσσικῆς περιόδου σπουδαίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Τὰ διηγήματα ταῦτα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος
 δὲν ἔχουν ἐθνικὸν ἔνδυμα, ἀλλὰ παγκόσμιον καὶ μά-
 λιστα τοῦ τελευταίου παρισινοῦ συρμού! Εἰς μάτην
 θὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ κριτικὸς νὰ ἀνακαλύψῃ ἐν αὐτοῖς
 τὸν Ἑλληνα, τὴν Ἑλλάδα, τὸν Ἑλληνικὸν ὀρίζοντα!
 Ὑπάρχει ἐν αὐτοῖς πολλὸς—πολὺς ρεμβασμὸς μ' ἐπικο-
 λυρικὸν ὕφος καὶ Παράσχειον ἔμπνευσιν... Νομίζει
 τις ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἶχε συγγράψῃ ἀρχικῶς εἰς
 ἔμπνευσιν λόγον, καὶ ἐξ ἰδιοτροπίας κατέστρεψεν ἀκο-
 λούτως τοὺς στίχους, καὶ τὰ μετέβαλεν εἰς πεζά, παν-
 τοῦ δὲ καὶ πάντοτε ἐν ταῖς γραμμαῖς τῶν διηγημάτων
 τούτων διαφαίνεται μία πτυχὴ τοῦ κοινωνικοῦ βίου
 καὶ ἰδίως τοῦ ἐρωτικοῦ καὶ συζυγικοῦ τοιοῦτου, ἀλλ'
 οὐδαμοῦ ἡθογραφία: ἴσως διότι ὁ ἔρως γνωρίζει νὰ
 συνδιαλέγεται εἰς ὅλας τὰς τριακοσίας ὀκτὼ γραπτὰς
 καὶ ἀγράφους γλώσσας τοῦ κόσμου, ἅς μᾶς παρουσιάζ-
 ζει ἐν βιβλίον τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας.

Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ κοινωνικαὶ τινες παρατηρή-
 σεις καὶ λαμπρά τινα ἀποφθέγματα, ἅτινα θὰ ἐξήλθουν
 καὶ μεγάλοι συγγραφεῖς.

Πάντα τὰ ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ περιεχόμενα διη-
 γήματα δὲν εἶναι γριμμένα ὅπως πολλὰ ἄλλων ἀνευ
 ἠθικοῦ τινος συμπεράσματος. Ἐκάστου διηγήματος
 τὸ τέλος εἶναι καὶ ἐν ἠθικῶν συμπεράσμα ὅπερ συν-
 τελεῖ, ὥστε νὰ συγκρατῇ τις εἰς τὴν μνήμην του ἕνα-
 ἕνα ὅλα τὰ ἐν τῇ κομψοτάτῃ συλλογῇ διηγήματα,
 ἅτινα περισσότερον ὁμοιάζουσι μὲ μελαγχολικοὺς ρεμ-
 βασμούς, μὲ στίχους δίχως μέτρον.

Χ. Χρηστοδασίλης